

CƠN MƯA

Hương Kiều Loan

1.

Con bé dự tính khi đi qua cửa tiệm cafe là sẽ đi thata chậm để có thì giờ nhìn xem cái cô giữ két , đứng ở quầy tính tiền đó, có giống con bé như gã đã viết trong thư không? hay gã sao thế để chạy tội nếu rủi có con bạn nào mách với con bé là gã hay đến châu ở quán' cafe này. Thế rồi lúc vừa bước chân qua khu vực cửa cửa tiệm. Con bé' bỗng thấy mất bình tĩnh, bước chân trở nên luống cuống khi con bé chỉ kịp nhìn thấy thật nhiều người trong quán. Chợt có tiếng huýt gió , làm con bé càng cuống hơn, vội rảo bước thật nhanh cho khỏi khuôn cửa tiệm, tìm con bé' muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì sợ nữa. Con bé' thấy oán gã lắm là đã khơi sự tò mò nơi con bé. Con bé dự tính sẽ làm mặt giận gã cho biết, sẽ giận gã hai tuần, hoặc nếu cần, sẽ giận dai hơn, chả là mỗi tuần con bé đều siêng trả lời thư gã, nhưng nay, nhất định sẽ om thư cho biết.

2.

Ngồi trên xe xích lô trên đường về nhà, con bé thấy lòng thật âm ức và chợt thắc mắc: ờ không biết hồi nãy gã có mặt trong quán không? Nếu có , sao gã không chạy ra với con bé? Còn cái đám đực rựa ngồi trong quán nữa, tên trời đánh nào đã huýt sáo khi thấy con bé đi ngang qua? cái thứ đàn ông hư đốn, cứ thấy gái đẹp làCon bé ước gì mình có đôi đũa thần để làm tên quỷ sứ đó á khẩu thì thú vị biết mấy. Rồi con bé lại hậm hực khi nghĩ nếu gã có mặt trong quán hôm nay, gã có nhìn thấy con bé khi đó không? Hay lại mãi ngồi đầu lảo với bạn bè? hay gã còn đang trở mắt ngồi châu cô hàng quán? Hoặc gã cũng đã nhìn thấy con bé, nhưng không dám chạy theo vì sợ bị lộ cái tội nói dối, sợ bị bắt quả tang là ngay cả giờ ăn trưa mà cũng cố bay về để châu chực ở đây? Những câu hỏi cứ quay trong đầu làm con bé thấy chóng mặt, muốn khóc và lại càng thấy giận gã hơn bao giờ hết. Con bé bậm môi : " Nhất định phải giận. Nhất định phải ghét gã, ghét gã thật nhiều....

Con bé nói bác xích lô đầu ở đầu đường kéo gia đình lại thắc mắc là tới nhà Vân Hà mượn bài, ở gần đây mà sao con bé phải đi xích lô. Vừa bước vào nhà, con bé đã bị mẹ mắng:

- "Cô" xin phép lại nhà Vân Hà để làm bài tập, mà sao đi lâu thế? từ đây lại Võ tánh đâu có xa gì? "cô" có đi chơi đâu khác không ừ? cứ liệu đó.

Nước mắt con bé bắt đầu tràn ứa mi, tại sao hôm nay mẹ lại gay gắt với con bé như vậy? những lần lại chơi với Vân Hà, đôi khi con bé vẫn về trễ, vì hai đứa khi làm bài xong, còn đùa nghịch, hát hò hay ăn uống nữa. Rất nhiều lần anh An còn phải đi tháp tùng đưa con bé về, vì nếu hôm nào con bé qua chơi buổi chiều, chập tối, là anh An hay anh Long , hai ông anh của Vân Hà, một anh ruột và một anh họ. Hai anh đều thay nhau đưa con bé về tận nhà, vì các anh không yên trí khi con bé đi bộ ngang qua cái vườn bông ở khu nhà thờ Huyện Sĩ, rủi có tên du đảng nào lảng vảng gần đó. Cả hai anh đều dễ thương và đều được gia đình bên con bé tin cậy, vì mấy anh em nhà Vân Hà đều học rất giỏi và đang hoàng. Một anh mới vào trường thuốc, còn anh Long đã năm thứ ba luật rồi. Hôm nay con bé về nhà đâu có trễ? Mà sao mẹ đã mắng con bé phủ đầu? Hay là Vân Hà đã lại nhà chơi, nên mẹ biết con bé nói dối? Con bé bỗng thấy giận gã hơn nữa, tại gã mà con bé nói dối hôm nay, đúng vậy, nhưng con bé chỉ đi coi cái quán cafe đó thôi mà, con bé đâu có dám bước vào đâu...

Con bé nhớ lại câu cuối của mẹ ỉ" cứ liệu đó" như một cảnh cáo ngầm. Tại sao mẹ lại nói vậy? Con bé lắc đầu không hiểu.. Từ ngày nhỏ đến lớn, con bé chưa bao giờ trốn học một một giờ, nói chi một buổi, và chả bao giờ đi chơi đâu một mình. Rồi ngay cả mấy anh của bạn con bé ở CVA, hoặc ở vài phân khoa, kiếm có lại chơi, con bé cũng tránh mặt, cũng trốn, không dám ra ngồi nói chuyện, đôi khi các anh bắt đắ dĩ phải ngồi nói chuyện với hai bà chị hoặc với bố. Mẹ biết thế mà, con bé có bao giờ dám đi chơi với ai đâu ngoài lũ bạn gái cùng lớp, nghịch đùa không thua gì con trai mỗi khi đã tụ năm, tụ bảy thì phá như giặc, nói chuyện ồn ào, chả nữ tính tý nào, nhất là khi bọn con bé dành nhau ăn chùm duột dầm chua, hay soài tượng xanh nữa. Đã nhiều lần chị Phú phải nhăn mặt lắc đầu khó chịu vì sự nghịch phá của lũ nhỏ.

3.

Biết mình bị mắng oan, nhưng con bé không dám cãi lại, lẳng lặng lên lầu, căn gác nhỏ, hai phòng, bố mới cất ở phía sau nhà, cho ba chị em con bé. Treo chiếc áo dài tơ tằm màu ngà, ở trên mắc áo' xong thì con bé chợt nhìn thấy một phong thư, ai đó đã để dựng vào chiếc bình hoa trên bàn học. Mắt sáng lên... vì nhận ra nét chữ quen thuộc của gã. Con bé vội sà xuống ghế, hồi hã bóc thư, và giờ thì con bé hiểu câu nói bóng gió của mẹ lúc nãy. Chắc mẹ bắt đầu thắc mắc là cái tên nào mà tuần cũng hai ba thư cho con bé. Con bé bỗng thấy lo sợ, rồi có ngày bố bóc thư đọc trước thì sao nhỉ? Rồi có một ngày bố mẹ hỏi con bé về gã thì con bé trả lời ra sao nhỉ? Con bé không biết nói dối, thế là chết! Chuyện sẽ ra sao? Và.... sẽ ra sao? Con bé vốn sợ bố lắm, từ lúc lớn, chưa bao giờ con bé nói chuyện mà dám nhìn thẳng bố, dù biết bố thương con bé nhất nhà trong mấy chị em gái, nhưng ở bố vẫn có cái oai gì đó, khiến con bé luôn luôn thấy sợ bố.

Bông hoa hồng bạch anh Tào mang cho con bé vẫn còn tươi thắm trong chiếc bình thủy tinh trong suốt lóng lánh nước, con bé hít nhẹ mùi thơm của hoa, tiếng anh Tào còn như mới vừa thì thầm: Đóa hàm tiếu này mới nở, anh cắt ngay cho Gió đây. Vuốt nhẹ nhẹ những cánh hoa mịn màng, màu trắng hồng, chợt một ý nghĩ lóe trong đầu, con bé lẩm bẩm: "Được... được... rồi gã sẽ biết, rồi gã sẽ biết, tại gã cả mà..."

4.

Hôm nay con bé vui lắm, vì bố mẹ cho phép con bé lại nhà anh Tào từ sớm. Chả là ba anh hôm qua đã đến nhà chơi và xin phép bố cho con bé lại ăn giỗ, giỗ mẹ anh. Hạnh bảo con bé; "Trời, trời, ông anh mình mong mãi đến ngày giỗ này đây, vì ba bảo sẽ sang thăm và mời cacù cụ cùng xin phép cho bỏ qua chơi từ chiều cơ đây."

Con bé biết gia đình Hạnh rất cưng con bé, và nhất là anh Tào, thì chiều con bé hết cỡ. Con bé cũng thích anh lắm, vì tính anh thật người lớn, hiền hòa. Gió biết gia đình mình cũng rất cưng anh. Có lẽ là anh được cảm tình nhất trong những cái đuôi theo con bé, bởi có lần con bé nghe chị Thương nói là: "Gia đình anh giản dị, không kiêu cách, hợp với gia đình nhà mình hơn.." Con bé cũng nhận thấy vậy. Anh cũng hay mua quà cho con bé mỗi khi anh ghé thăm, món quà thật giản dị và dễ mến như anh, một gói kẹo thật ngon của tây phương với những giấy bọc kẹo thật đẹp, hoặc vài cuốn sách, cuốn truyện. Anh hay mua tạp chí Sáng Tào hay Văn tặng con bé. Cũng đôi khi là gói ô mai. Ba của anh thì lại cưng con bé hơn nữa, mỗi lần con bé qua chơi là cụ đích thân ngã ghế chao cho con bé ngồi để khỏi đau lưng, và nhấc anh Tào phải săn sóc con bé cho thật kỹ. Đôi khi Hạnh hay Hà nửa đùa, nửa thật, đã ganh: "Ba cưng Gió còn hơn ba cưng các con, ba chiều Gió quá đi..."

5.

Con bé dự tính sau khi ăn giỗ xong, sẽ đòi anh đưa mình ù đến quán cafe đó. Đi với anh và với Hạnh, Hà, thì con bé không sợ gì nữa. Và nhất là nếu có ai nhìn thấy con bé ở quán cafe, mà mách bố, con bé cũng sẽ không bị đòn, bởi đi với Hạnh, Hà và anh Tào. Con bé cứ nghĩ: "Vào một quán cafe mà đầy những đực rựa ngồi như thế thì đáng ngại thật!" Con bé không hiểu cái quán đó, ù thiên hạ đến đấy đông vì cafe ngon, hay vì mấy cô bán hàng? Và gã? Gã đến đấy vì...? Mới nghĩ đến đó là con bé đã thấy máu như chạy rần rần trong người rồi!

6.

Đã có dự tính trong đầu, nên hôm nay con bé lựa chiếc áo dài màu tím Huế, chiếc áo bằng hàng tơ thật đắt tiền mà bác Tấn cho. Gió yêu chiếc áo này lắm, vì hàng tơ thật mịn và đẹp, màu tím thắm lại không chết, mà cứ thắm tươi. Anh Hân có lần đã bảo: "Tào nó chết mệt hôm nhìn thấy Gió mặc cái áo màu tím tơ đây". Vậy hôm nay con bé sẽ mặc màu áo đó cho anh Tào và cho gã nữa. Con bé cũng sẽ đeo chuỗi hạt hai dây, một dây si của chị Thương đi Nhật về đã tặng chị. Chuỗi hạt đẹp lắm, màu đỏ thắm, hạt nhỏ như hạt chi chi, chị Thương đã cho con bé sáng nay, bởi con bé cứ năn nỉ xin hoài, khiến chị phát mệt.

Con bé dư biết ưu điểm của mình là đôi mắt to đen, buồn, và với mái tóc thật óng, hơi cong cong, búp tóc sóng to buông lơ lửng ngang lưng, chứ không phải kiểu tóc thè thẳng băng, cắt ngang lưng như những cô gái Huế đặc. Con bé biết mình sẽ đẹp lắm mỗi khi mặc màu áo này. Con bé vẫn nhớ rõ lần cuối mặc nó khi đi chơi với ông anh họ, anh Phùng, vào Pole North, bao nhiêu con mắt trong tiệm kem hôm đó đuôi theo con bé đến tận chỗ ngồi. Có anh chàng chả ngần ngại quay hắt lại để ngắm nhìn con bé. Anh Phùng lần nào đi chơi với con bé coi bộ cũng vênh mặt lắm. Và gã, nếu gã có mặt ở tiệm cafe bữa nay, chắc gã sẽ thích màu áo con bé lựa cho gã.

Con bé không hiểu sao gã lại thích màu tím, vì gã cứ khen cái hình con bé quàng khăn tím mãi. Con bé cũng ao ước có dịp quàng chiếc khăn tím đó đi chơi với gã dưới cơn mưa bụi, chắc là dễ thương lắm. Và chắc gã lại vênh mặt như anh Phùng mỗi lần được đi "rước đèn" bên người đẹp.

7.

Anh Tạo rất ngạc nhiên khi thấy con bé dở quẻ bữa nay đòi đi uống cafe. Anh nhìn con bé và hỏi đến hai lần:

- Chắc chắn là Gió muốn uống cafe'? Anh nhớ năm ngoái có pha một ly cafe mời Gió. Hôm sau Gió trách anh là làm Gió thức trắng một đêm! "

- ừ..ừ...em muốn tới coi cái quán đó ra sao. Nghe nói có mấy cô giữ két xinh lắm, biết đâu anh lại chả thích'...

Anh nhìn chừng con bé và có vẻ hơi buồn:

- Với mắt anh , chỉ có một người là đẹp thôi.

Con bé dư biết anh nói ai, nên vội đánh trống lảng:

- Em cũng nghe nói ngoài cafe, quán có mấy món chè ngon nữa, cả các loại bánh. Anh xin phép ba cho bọn em đi ăn đi.

Anh Hân cười:

- Gió muốn là trời muốn, chốc nữa tôi cũng sẽ xin đi theo tháp tùng các cô.

Rồi anh Hân đưa mắt ngầm cảm ơn con bé, vì đã vô tình tạo thêm cơ hội cho Anh được gần Hạnh. Anh mê Hạnh lắm, mà Hạnh thì hình như không biết, hay tăng lờ không biết.

8.

Ba cô gái lú lú theo chân hai ông anh vào quán, quán hơi tối, nhưng cũng đủ ánh sáng để con bé nhận ra là quán rất đông, đa số là các thanh niên trẻ tuổi anh Tạo hay tuổi gã, ngồi gần kín hết các bàn trong quán. Mùi cà phê thơm phức, và nhạc thật êm dịu....phải công nhận là quán đã cho chơi những bản nhạc thời trang thật trữ tình, âm thanh dịu nhẹ như buổi tối cuối thu hôm nay.

9.

Chợt có ba thanh niên đến bàn bắt tay anh Tạo và Hân, họ cứ đưa mắt nhìn mấy cô gái nhỏ và có ý chần chờ...khiến anh Tạo phải bắt buộc phải giới thiệu:

-Hảo, Đàm và Tế bạn anh ở Khoa Học và Quốc Gia Hành Chánh. Còn đây là Hạnh , Hà, và Gió, em "moi".

Mấy anh chàng cười thật tươi, nghiêng đầu chào ba cô gái, nhưng rồi thất vọng vì không thấy anh Tạo ngó ý mời họ chung bàn, nên đứng lờ rờ nói chuyện vu vơ với các anh một tý, rồi họ phải rút lui. Khi họ đã về bàn họ rồi, khá xa bàn của con bé', lúc ấy anh Hân mới nói: "Tạo à, Hảo nó tâm sự với tôi là muốn được làm em ông đấy. Hảo ở Quốc Gia Hành Chánh nổi tiếng là xuất sắc, môn nào cũng đứng đầu cả."

Nói xong anh Hân đưa mắt nhìn Hạnh, con bé cũng nhìn bạn, chỉ thấy đôi má Hạnh hồng lên tý chút.

Con bé nhìn theo cái anh chàng mà anh Hân khen là học giỏi đó, để xem chàng ta có qua khỏi vòng sơ tuyển dưới mắt anh Tạo không? Con bé nhận thấy anh chàng bết thì thôi, đã mập lại hơi thấp nữa, và ngăm ngăm đen, đôi kính trắng dày chả làm anh chàng coi trí thức thêm tý nào. Anh Tạo hình như không quan tâm đến họ, nên anh chả thèm trả lời . Anh cười:

- Gió uống cafe mà như uống chè sữa thế này, buồn cười nhỉ?

Con bé nhăn mũi:

- Tại em sợ cafe đen, thơm thật nhưng đau đầu chết, lại mất ngủ nữa.

Nhấp một hộp nhỏ , con bé khen ngon rồi rít, làm anh Tạo phải mỉm cười vì thấy Gió trẻ thơ hơn số tuổi 17 của con bé. Bây giờ con bé mới có thì giờ quan sát kỹ các nhân vật trong quán và nhất là cái cô giữ két tiền mà gã đã viết trong thư:"bé biết không...anh vẫn mơ có buổi tối nào đó dẫn bé đi uống cafe DaDa.. Anh đi uống ở đâu thì uống, nhưng cứ tới khuya là phải tới quán này. Không phải vì ở đây cafe ngon. Không phải vì bạn bè anh có tập tới đây mỗi tối. Không phải vì những cơn mưa khuya. Cái lý do là cô bé giữ két có mái tóc và đôi vai hơi giống.... bé. Bé lại không được ra khỏi nhà buổi tối. Bé lại phải đi ngủ trước 10 giờ đêm..."

Cô ta quả thật có mái tóc dài dễ thương giống con bé thật, nhưng cái mũi của cô ta hơi thấp làm sao giống con bé chứ, thế mà gã dám nói giống giống con bé. ừ Tức thật nên con bé bèn thăm dò :

- Anh Tạo. và anh Hân này, anh có thấy cái cô ngồi ở quầy tính tiền kia giống Gió không?

Anh Tạo đưa mắt nhìn cô ta một cách kỹ hơn, rồi quay lại nhìn Gió và chỉ mỉm cười không nói, làm con bé thấy lúng lúng và hơi khó chịu. Tiếng anh Hân:
Sao mà giống Gió được, chỉ có mái tóc là giống thôi.
Lúc đó anh Tạo mới lên tiếng:
- Không ai giống Gió được, không một ai, hiểu?

10.
Bỗng con bé giật bắn người và mừng rỡ khi thấy gã ào vào quán như cơn gió lốc với hai người bạn. Gã sững người, và trở mắt ngạc nhiên khi thấy sự hiện diện của con bé trong quán. Gã hồi hải tiến lại bàn của con bé. Con bé hoảng sợ quay phắt đi trong một thái độ như từ chối sự quen biết. Hình như bước chân gã đã đến gần bàn...và hình như đã ngưng lại ngập ngừng. Con bé thấy tim đập mạnh, mặt nóng bừng...đầu choáng váng. Làm thế nào bây giờ, giới thiệu làm sao? Con bé đâu đã muốn mọi người biết con bé quen gã chứ? Rồi làm sao trả lời những câu hỏi sau này của Hạnh, con nhồi này ghê lắm, nó đang làm bà mai cho anh nó. ...

Nhưng.....rồi con bé thấy như bước chân gã xoay qua ngã khác. Con bé thở phào, hú hồn. Tiếng anh Hân:
- Đây Tạo, ông có quen mấy người vừa vào đó không? Hình như là Thiệp và Bảo ở Điện Lực hay Công Chánh thì phải.

Gió thấy anh Tạo quay lại nhìn họ và nói:

- Chỉ biết chứ không quen. Mấy người này dưới tôi và ông hai lớp ở trung học, ông không nhớ sao?
Con bé đưa mắt nhìn trộm gã, con bé như đọc được sự ngạc nhiên, lẩn thẩn, và hình như lửa giận đang đốt trong gã, nên ánh mắt gã thật đáng sợ. Con bé thấy ớn ớn nên rùng mình, lần đầu tiên con bé thấy nét mặt gã dữ như thế. Từ lúc đó, con bé mất hẳn sự tự nhiên, không vui cười như lúc mới đến nữa. Con bé như cô thu nhỏ trong thế ngồi, tưởng có thể làm mình bé hẳn lại để gã không nhìn thấy con bé nữa. Ánh mắt gã vừa buồn rầu vừa khó chịu khi thấy sự săn sóc triu mến của anh Tạo cho con bé, như bóc bánh xu xê cho con bé ăn...v...v...

Không muốn phải nhìn thấy những nét khó chịu từ gã, con bé không muốn gã quan sát con bé như thế này. Con bé còn ảm ức lắm khi nhớ đến lá thư hôm nào mẹ để trên bàn học. Những lời thư con bé đã thuộc lòng: ".....Bé ơi, tuần này chưa chắc anh đã về được Saigon, dưới này nhà máy điện lại trực...phiền ghê đi, làm anh cứ phải xa bé hoài. Biết thế ngày xưa anh học sư phạm cho xong, thì giờ này biết đâu lại chĩa dĩa ở trường bé đang học nữa, chắc là vui lắm. Hà..hà...khi đó bé sẽ phải gọi anh là thầy này, nào là thưa thầy....và xưngcon! Và anh tha hồ bắt nạt bé bởi vì bé dốt toán. Nói vậy chứ anh sợ bé thí mồi!..." Gã sao thì thôi, gã nói gã không về phổ được, vậy mà giờ này gã lại có mặt ở đây! Nếu con bé không đến quán bữa nay thì không biết ngày mai gã có mặt ở giáo đường không? Hay là..."cúp cua" lặn để chỉ đến châu ở quán? Từ nay con bé sẽ không bao giờ tin gã nữa, không bao giờ! Gã nói gã đến quán vì cô gái đó có mái tóc giống con bé, được, tháng tới con bé sẽ cắt tóc ngắn xem sao. Nổi bực tức cứ dâng đầy, khiến con bé muốn khóc, nên con bé lắc tay Hạnh;

- Thôi đi về đi, đã hơn 9 giờ tối rồi.

Nghe con bé nhắc, mọi người đều đồng ý đứng dậy, ai cũng biết ông bà con bé nghiêm khắc, để cụ ghét thì lần sau đừng hòng đến thăm con bé nữa.

11.
Gã bàng hoàng không tin ở mắt mình nữa. Gã không ngờ đã đụng phải khuôn mặt giá băng của con bé. Một cái gì như nhói trong lồng ngực. Gã thấy giận thật là giận, và rất sùng sốt vì sự có mặt của con bé giờ này ở quán. Gã cũng đoán người đàn ông với đôi kính cận và dáng điệu tao nhã, khoan thai chừng chạc kia là Tạo, người mà con bé thường nhắc đến nhiều lần với gã, và coi Tạo như người anh trai mà thôi. Gã vẫn yên trí là gã thân hơn và gần con bé hơn. Nhưng bây giờ nhìn thấy những săn sóc của Tạo cho con bé, gã bỗng thấy lo âu. Tạo gần con bé hơn, lại được hậu thuẫn của cả hai bên gia đình nên Tạo đã có cơ hội được đi chơi với con bé giờ này. Còn gã, gã chưa được chính thức bước chân vào phòng khách, chưa được ngồi nói chuyện với con bé tại nhà, để được con bé rót trà mời hay pha cho gã ly bột sắn tươi mát lịm. Gã thờ dãi nhận thấy cái cầu Ô Thước mà gã phải đi còn dài quá.

12.
Mưa lất phất bên ngoài. Gã thấy Tạo choàng chiếc áo khoác xám của Tạo lên vai con bé. Lại một cái gì đâm nhói vào tim! Gã cảm tưởng như mình vừa vượt mặt thứ gì quý báu nhất mà gã hằng chắt chiu ấp ủ.

Gã xô ghế đứng dậy, dù chả biết để làm gì. Bỗng gã thấy con bé bất chợt ngoảnh lại nhìn gã. Gã như nhìn được những hạt nước mắt long lanh đang ứa ra từ đôi mắt buồn đẹp kia. Và hình như mưa bụi đang thi nhau rắc những hạt nước li ti trên đôi mi cong đó...

Hương Kiều Loan
(Jacaranda 07/ Jan/2000)